

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacím rekursům dědiců, pokud napadali usnesení rekursního soudu o návrhu, by Rudolfu H-ovi byla odňata správa pozůstalosti a zřízen soudní správce pozůstalostní; jinak změnil usnesení rekursního soudu a uložil soudu pozůstalostnímu, by dědické přihlášky k soudu přijal a učinil další opatření podle §§ 125, 127 nesp. pat.

D ů v o d y:

Napadená souhlasná usnesení soudů nižších stolic trpí nezákonností, pokud jde o rozhodnutí o jejich dědických přihláškách. Podle § 122 nesp. říz. musí soud každou dědickou přihlášku vyhotovenou v předepsané formě přijati, a smí odmítnouti jen zřejmě nezákonné dědické přihlášky, neb zcela libovolné a žádným důvodem nepodložené, když je předem jisto, že osoba jako dědic se přihlašující nemá dědického práva a že přihláška nemůže proto vésti k odevzdání pozůstalosti. To však nelze tvrditi, když pozůstalostní soud odmítl dědické přihlášky z důvodu, že mu ještě nebyly předloženy závěti. Důkaz o důvodu dědického práva může býti podán i dodatečně. Pozůstalostní soud nesměl proto přihlížeti k tomu, že stěžovatelé posud své dědické právo vůbec neprokázali, neboť to se může státi dodatečně i během případného sporu. Podle § 127 nesp. říz. má ovšem každá strana na vůli žádati za soudní správu pozůstalosti. Poněvadž však správa pozůstalosti byla svěřena usnesením pozůstalostního soudu již přihlásivšímu se dědici Rudolfu H-ovi, může soudní správa býti povolena podle 2. odstavce tohoto zákonného ustanovení jenom podle předpisu soudního řádu, tudíž nikoli v nesporném řízení, nýbrž v zajišťovacím řízení podle § 381 násl. ex. ř., je-li hrozící konkrétní nebezpečnoství osvědčeno, což však nebylo ani tvrzeno (srov. rozhodnutí čis. 12902 sb. n. s.). Okolnost, že byly podány dědické přihlášky sobě odporující, není ještě důvodem, aby Rudolfu H-ovi byla odňata správa.

Čís. 14479.

Ustanovení §§ 970 a 970 c) obč. zák. se vztahuje i na majitele garáží, kteří přijímají po živnostensku vozidla na přechodnou dobu do úschovy.

(Rozh. ze dne 26. června 1935, Rv I 758/33.)

P r v ý s o u d zamítl žalobu proti Bertě B-ové, majitelce garáží v P., na vydání motorového kola, jež žalobce prodal s výhradou práva vlastnického až do úplného zaplacení tržové ceny Miloslavu Š-ovi, který kolo to uložil v garáži najaté od žalované. O d v o l a c í s o u d žalobě vyhověl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem, že předpis § 970 obč. zák. se týká jen tehdy majitelů garáží, stájí a pod., je-li provoz těchto spojen s ubytová-

ním cizinců. Názor ten odporuje přímo předpisu odst. 2 věta 2 § 970 obč. zák., podle něhož stejně jako hostinští, kteří poskytují cizincům ubytování, ručí jako schovatelé za věci, které byly vneseny od přijatých hostů (odstavec 1), ručí také podnikatelé, kteří mají stáje a úschovné místnosti, za postavená u nich zvířata, vozidla a věci v nich uložené. U takových podnikatelů se nevyžaduje, aby kromě podniku záležejícího v úschově zvířat, vozidel a pod., provozovali též po živnostensku ubytování hostů. Ustanovení §§ 970 a 970 c) obč. zák. vztahuje se tudíž i na majitele garáží, ovšem nikoli na ty, kteří pouze garáže — tedy jen místnosti pro uschování vozidel — za úplatu pronajímají, nýbrž na ty, kteří po živnostensku přejímají vozidla na přechodnou dobu do úschovy (srov. také Dr. Robert Mayer: *Obligace* str. 207, Dr. Ehrenzweig § 359 str. 386 až 391 a Dr. Klang str. 684—695).

Čís. 14480.

Není třeba, aby ten, kdo plní cizí zákonnou povinnost, již při plnění měl na zřeteli určitou osobu, kterou chce svým plněním podle § 1042 obč. zák. zavázati.

Osoba uvedená v § 143 obč. zák., jež poskytla dítěti výživu, může žádati náhradu na tom, kdo jest před ní povolán podle zákona k výživě dítěte, nikoliv však na tom, kdo jest k výživě povolán teprve po ní.

(Rozh. ze dne 26. června 1935, Rv I 1108/35.)

Manžel žalobkyně byl usnesením soudním ze dne 14. února 1934 uznán povinným platiti na své manželské děcko jsoucí v opatření žalobkyně 50 Kč měsíčně. Této povinnosti nedostál. Domáhá se proto žalobkyně žalobou na jeho rodičích, by jí zaplatili náklad, který místo svého manžela na děcko sama v rozsahu soudního usnesení ze dne 14. dubna 1934 za poslední 3 léta vynaložila. **P r v ý s o u d** žalobě vyhověl, **o d - v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

V pochybnosti jest míti za to, že ten, kdo plní cizí zákonnou povinnost, má úmysl plniti za jiného a vůli, žádati na jiném náhradu ve smyslu § 1042 obč. zák. a jest tedy na tom, za něhož bylo plněno, by tento předpoklad vyvrátil, neboť není pravidlem, nýbrž řídkou výjimkou, by někdo obětoval za jiného majetek z pouhé dobrosrdečnosti (rozh. čís. 5988 sb. n. s.). Rovněž není třeba, aby ten, kdo plní cizí zákonnou povinnost, již při plnění měl na zřeteli určitou osobu, kterou svým plněním chce podle § 1042 obč. zák. zavázati, neboť dostačí, jestliže plní v úmyslu, že bude svého času požadovati náhradu na tom, o němž se teprve v budoucnu ukáže, že byl k plnění podle zákona povinen (rozh. býv. soudu vídeňského sbírka Glasser Ungrova n. ř. čís. 6223.). Přesto však není žaloba oprávněna. Vyživovací povinnost k manželskému dítěti nestihá osoby v § 143 obč. zák. jmenované společně, nýbrž tak, že pře-